

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **města Rumburk**, se sídlem třída 9. května 1366/48, 408 01 Rumburk, zastoupeného Mgr. Petrem Saskou, advokátem se sídlem Mírové náměstí 207/34, 400 01 Ústí nad Labem, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2007, č. j. PRÁV-3633/07-6, UOOUX000TI9V, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2010, č. j. 9 Ca 29/2008 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 13. 8. 2007, č. j. 12/04/SŘ-OSR, zn. SPS-3670/07-3, byla žalobci uložena pokuta ve výši 40 000 Kč podle § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona se žalobce dopustil tím, že v období od 28. 11. 2002 do 4. 3. 2004 jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona zveřejnil ke dni 19. 3. 2004 na svých internetových stránkách (www.mesto-rumburk.cz) 28 usnesení rady a 9 usnesení zastupitelstva města Rumburka obsahující osobní údaje osob, o jejichž záležitostech jednaly tyto orgány na svých zasedáních. Tímto jednáním

žalobce porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, neboť shromažďoval nebo zpracovával osobní údaje v rozsahu nebo způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu. O podaném rozkladu rozhodl předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů rozhodnutím ze dne 20. 11. 2007, č. j. PRÁV-3633/07-6, UOOUX000TI9V, tak, že rozklad zamítl.

[2] Žalobce brojil proti citovanému rozhodnutí o rozkladu žalobou podanou u Městského soudu v Praze; ten rozsudkem ze dne 27. 10. 2010, č. j. 9 Ca 29/2008 - 46, žalobu zamítl. Neshledal důvodnými námitku nesprávné aplikace zákona č. 71/1967 Sb., námitku porušení procesních práv žalobce ani námitku zániku práva uložit žalobci pokutu v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty podle § 46 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že je dán důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[4] Městský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil otázku prekluze jeho deliktní odpovědnosti upravenou v ustanovení § 46 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že byl v dané věci postižen za totéž skutkové jednání ve dvou kolech správního řízení.

[5] Podstatou nesprávného posouzení je podle stěžovatele počátek běhu prekluzivních lhůt. Správní řízení nebylo v daném případě zahájeno dne 22. 3. 2004, jak chybně konstatoval městský soud, ale až 14. 8. 2007. Oznámení o zahájení správního řízení je správním aktem, s nímž zákon spojuje určité právní důsledky (např. zastavení běhu prekluzivní lhůty). Pokud bylo oznámení o zahájení správního řízení ze dne 22. 3. 2004 stiženo neodstranitelnou vadou spočívající v jeho neurčitosti, jak deklaroval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 2. 2007, č. j. 9 Ca 261/2004 - 43, je nutné citované oznámení považovat za zcela zjevně nezákonný správní akt, s nímž nemůže být spojen účinek zahájení správního řízení ani účinek zastavení běhu prekluzivní lhůty.

[6] Prvním úkonem, který byl způsobilý zahájit řízení o předmětném správním deliktu, bylo teprve rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2007, v němž bylo deliktní jednání stěžovatele dostatečně určitě vymezeno. Argumentace městského soudu, že citovaným rozhodnutím žalovaného došlo jen ke změně právní kvalifikace téhož skutku, není po právu.

[7] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poznamenal, že se otázkou zjištění skutkového stavu a jeho právního hodnocení řádně vypořádal ve vydaných rozhodnutích. Na argumentaci uplatněnou v žalobě pak žalovaný reagoval v replice. Odkázal jak na odůvodnění vydaných rozhodnutí, tak na rozsudek Městského soudu v Praze, s nímž se plně ztotožnil.

[9] Podle žalovaného se stěžovatel mýlí, pokud uvádí, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno až dne 14. 8. 2007. Uplatněná kasační námitka se podle žalovaného vyskytuje poprvé až před Nejvyšším správním soudem. S přihlédnutím k dosavadnímu průběhu řízení a k obsahu spisového materiálu je zřejmé, že ke zrušení předchozích správních rozhodnutí soudem došlo v důsledku neurčitosti výroků rozhodnutí, nikoliv neurčitosti oznámení o zahájení řízení.

[10] Za nelogickou považuje žalovaný argumentaci stěžovatele, že v oznámení o zahájení řízení ze dne 22. 3. 2004 nebylo jednání vymezeno stejně určitě jako v rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2007. Na počátku řízení lze konkrétně vymezit skutek, jenž bude předmětem řízení, jedině tehdy, předcházelo-li takovému řízení nějaké jiné řízení (např. kontrola podle zákona č. 552/1991 Sb.). Tuto skutečnost potvrzuje podle žalovaného rovněž judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek sp. zn. 8 As 55/2010 nebo 1 Afs 58/2009. Podle žalovaného byly v posuzovaném případě v oznámení o zahájení řízení splněny minimální náležitosti nutné pro zahájení řízení o správním deliktu. Není tedy na místě konstatovat zánik odpovědnosti za správní delikt. Ke stejnému názoru dospěl městský soud na straně 7 a 8 napadeného rozsudku. Proto žalovaný navrhl, aby byla podaná kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnuta.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podstatou podané kasační stížnosti je posouzení otázky prekluze v projednávaném případě. Městský soud k obdobně formulované žalobní námitce uvedl, že s odkazem na pravidla o běhu lhůty zakotvená v § 46 zákona o ochraně osobních údajů a v § 41 s. ř. s. v daném případě k uplynutí prekluzivní lhůty nedošlo. Nepřisvědčil stěžovateli, že lhůta začala běžet až od 13. 8. 2007, a uzavřel, že stěžovatel byl ve dvou kolech správního řízení postižen za totéž skutkové jednání. K právní překvalifikaci tohoto jednání došlo v důsledku znění zákona o ochraně osobních údajů po jeho novele učiněné zákonem č. 439/2004 Sb. s tím, že stěžovatel již nemohl být postižen za jednání podle § 5 odst. 3 zákona, avšak jeho jednání nadále naplňovalo i znaky správního deliktu podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona. Vzhledem k tomu, že citovanou novelou došlo ke snížení horní hranice sankce za správní delikt, postupoval žalovaný podle uvedené novely i proto, že to bylo pro stěžovatele výhodnější.

[14] Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Žalovaný dne 19. 3. 2004 na internetových stránkách města Rumburk zjistil, že publikovaná usnesení rady a zastupitelstva města obsahují osobní údaje osob, o nichž bylo jednáno na zasedání těchto orgánů města (srov. úřední záznam ze dne 19. 3. 2004, č. j. 12/04/SŘ-OSR). Přípisem ze dne 22. 3. 2004 zaslal žalovaný stěžovateli oznámení o zahájení správního řízení *„ve věci plnění povinností při zpracování osobních údajů osob v souvislosti s publikováním přijatých usnesení rady a zastupitelstva města Rumburk v plném znění na internetových stránkách města (...) odůvodňující podezření ze spáchání správního deliktu podle § 46 zákona č. 101/2000 Sb., a to porušením povinnosti stanovené v § 5 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnosti dbát při zpracování osobních údajů, prováděném na základě zvláštního zákona, práva na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů.“* Citované oznámení bylo stěžovateli doručeno dne 23. 3. 2004. Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 5. 2004, č. j. 12/04/SŘ-OSR, uložil stěžovateli pokutu ve výši 40 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 46 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, neboť svým jednáním porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 3 zákona. Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů následně v řízení o rozkladu rozhodnutím ze dne 20. 8. 2004, č. j. 2502/997/RKP/04/813/04-OLP, potvrdil napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[15] Na základě žaloby podané dne 22. 10. 2004 u Městského soudu v Praze byla rozsudkem ze dne 28. 2. 2007, č. j. 9 Ca 261/2004 - 43, obě správní rozhodnutí zrušena (rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2004 a rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 20. 8. 2004) a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V citovaném rozsudku vytkl městský soud žalovanému, že *„v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani v napadeném rozhodnutí není protiprávní jednání náležitě vymezeno a popsáno tak, aby bylo zjevné, jakými konkrétními skutky, v jakém časovém rozmezí se žalobce dopustil porušení zákona, za které mu byla uložena pokuta.“* Dodal, že v rozhodnutí o uložení sankce musí být jednoznačně uvedeno, které jednání z uvedených možných je sankcionováno, jinak je toto rozhodnutí z hlediska věcného i časového rozsahu protiprávního konání nepřezkoumatelné. Citovaný rozsudek městského soudu nabyl právní moci dne 23. 4. 2007.

[16] Po vrácení věci žalovanému byl stěžovatel přípisem ze dne 18. 6. 2007, č. j. 12/04/SŘ-OSR, zn. SPR-3670/07-1, informován, že jsou ve věci shromážděny dostatečné podklady pro rozhodnutí a že se k nim může vyjádřit do 10. 8. 2007. Současně mu bylo sděleno, že *„s ohledem na novelu zákona č. 101/2000 Sb. (...) provedenou zákonem č. 439/2004 odůvodňují podklady shromážděné v průběhu řízení posouzení předmětného jednání jako správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., tedy jako porušení povinnosti zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů mimo případy uvedené v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb.“* Totéž oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí bylo dne 6. 8. 2007 zasláno i zástupci stěžovatele. Poté žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 8. 2007, č. j. 12/04/SŘ-OSR, zn. SPS-3670/07-3, žalobci uložil pokutu ve výši 40 000 Kč za spáchání správního deliktu vymezeného v § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, spočívajícího v porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona. V řízení o rozkladu bylo zmiňované rozhodnutí potvrzeno v záhlaví uvedeným rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů.

[17] V prvním kole správního řízení byl tedy stěžovatel postižen za správní delikt vymezený v § 46 odst. 1 zákona, podle něhož *bude pokutou do výše 10 000 000 Kč potrestán správce nebo zpracovatel, který poruší povinnost stanovenou tímto zákonem při zpracování osobních údajů.*

Stěžovateli bylo vytýkáno konkrétně porušení povinnosti zakotvené v § 5 odst. 3 zákona, tj. *povinnosti správce dbát práva na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů, provádí-li zpracování osobních údajů na základě zvláštního zákona*.

[18] Po zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů Městským soudem v Praze žalovaný pokračoval v řízení o jiném správním deliktu. Zákon o ochraně osobních údajů byl v mezidobí významně novelizován, především zákonem č. 439/2004 Sb. Stěžovateli byla v druhém kole správního řízení uložena pokuta ve stejné výši jako v předcházejícím správním řízení, tentokrát ovšem podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, podle něhož *právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů se jako správce nebo zpracovatel dopustí správního deliktu tím, že při zpracování osobních údajů shromažďuje nebo zpracovává osobní údaje v rozsahu nebo způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu [§ 5 odst. 1 písm. d), f) až h)]*. Žalovaný stěžovateli vytkl porušení povinnosti obsažené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona (*Správce je povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny. Zpracovávat k jinému účelu lze osobní údaje jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas*). Dikce ustanovení § 5 odst. 3 zákona byla v rozhodné době navazujícího správního řízení stejná, jako před novelizací provedenou zákonem č. 439/2004 Sb. Podle znění zákona účinného od 25. 7. 2004 však již jiné správní delikty nebyly koncipovány jako jednání spočívající v porušení jakékoliv povinnosti vyplývající ze zákona č. 101/2000 Sb.; za jiný správní delikt bylo označeno pouze porušení takových povinností, jež byly explicitně vyjmenovány v ustanovení § 45 zákona.

[19] Ohledně problematiky zahájení řízení o správním deliktu lze odkázat na bohatou judikaturu zdejšího soudu. Náležitostmi oznámení o zahájení správního řízení trestního se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002 - 34, publikovaném pod č. 296/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že z oznámení musí být „*patrno, kdo je činí a které věci se týká, neboť jen tak je zaručeno právo účastníka se v daném řízení účinně hájit. (...) Vymezení skutku, pro který je řízení zahájeno, musí mít určitý stupeň konkretizace, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno; v sankčním řízení i to, jaký postih za dané jednání hrozí.*“ Na tento závěr Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, publikovaném pod č. 2119/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „*předmět jakéhokoliv zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit.*“ Zahájením správního řízení trestního s ohledem na běh prekluzivních lhůt se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2011, č. j. 1 Afs 94/2010 - 68, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud tak má za to, že oznámení o zahájení řízení ze dne 22. 3. 2004, č. j. 12/04/SŘ-OSR, splňovalo náležitosti vyžadované zákonem i judikaturou pro zahájení správního řízení trestního. Nelze tak přisvědčit argumentaci stěžovatele, že předmětné oznámení o zahájení řízení nemohlo účinně zahájit uvedené řízení o jiném správním deliktu. Zavádějící je rovněž tvrzení stěžovatele, že správní rozhodnutí vydaná v prvním kole řízení byla městským soudem zrušena právě pro neurčitost oznámení o zahájení řízení. Jak již bylo popsáno v bodě [15], městský soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2007, č. j. 9 Ca 261/2004 - 43, zrušil napadená rozhodnutí pro nedostatečně určité vymezení deliktního jednání v žalobou napadených rozhodnutích.

[20] Pro posouzení otázky prekluze práva udělit pokutu za vytýkané deliktní jednání je tak v projednávaném případě určující, zda lze v průběhu zahájeného řízení o správním deliktu měnit právní kvalifikaci skutku, v němž je spatřováno deliktní jednání, případně do jakého časového okamžiku tak lze učinit.

[21] Mezi skutkem vymezeným v oznámení o zahájení správního řízení trestního, jímž se každé sankční řízení více či méně formálním způsobem zahajuje, a popisem skutku v konečném rozhodnutí ve věci, musí existovat alespoň v podstatných rysech soulad. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009 - 149, www.nssoud.cz, v tomto ohledu konstatoval, že „[n]*a rozdíl od skutkového vymezení stíhaného jednání, kde lze v průběhu řízení připustit (jak již bylo výše naznačeno) jen jeho určitá upřesnění či zúžení, změně právní kvalifikace takového jednání principiálně nic nebrání. Je však vždy nutno trvat na požadavku, aby stíhaná osoba byla se změnou právního hodnocení věci seznámena a byl jí dán dostatečný prostor přizpůsobit této skutečnosti její obhajobu.*“ K obdobné otázce se Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudku ze dne 28. 7. 2010, č. j. 5 Afs 89/2009 - 120, www.nssoud.cz, v němž přisvědčil názoru zastávanému správním orgánem, že „*kvalifikace správního deliktu se v závislosti na soustřeďování podkladů může v průběhu správního řízení měnit, a zpravidla se také mění. K jejímu konečnému "ustálení" proto dochází obvykle až v okamžiku, kdy správní orgán dá účastníkovi možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit k podkladu pro rozhodnutí, definitivně pak v rozhodnutí samotném.*“

[22] Z uváděné judikatury jednoznačně vyplývá, že v rámci probíhajícího řízení o správním deliktu lze připustit změnu právní kvalifikace skutku, vychází-li nová právní kvalifikace z téhož jednání, pro které bylo řízení původně zahájeno (totožnost skutku). Řízení o správním deliktu je zpravidla zahajováno z důvodu, že se obviněný dopustil určitého jednání mající znaky správního deliktu. Specifikace takového jednání musí být dostatečně určitě popsána v oznámení o zahájení sankčního řízení, aby bylo obviněnému zřejmé, pro jaký skutek je s ním řízení vedeno. Zahájené řízení je pak správní orgán povinen dokončit během prekluzivních lhůt stanovených zákonem. V tomto časovém rozměru (v rámci prekluzivních lhůt) pak správní orgán prověřuje protiprávnost vytýkaného jednání, zjišťuje, zda se jedná o správní delikt, a poté dané protiprávní jednání právně kvalifikuje, tj. podřadí jej pod příslušnou právní normu, a uloží za něj sankci. V souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikovaného pod č. 1546/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz, musí výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě jiných skutečností tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Veškerá tato procesní aktivita správního jednání však probíhá v průběhu zahájeného řízení a je omezena lhůtami pro zánik práva stíhat pachatele za určité jednání. Je-li tedy obviněný v řízení o jiném správním deliktu stíhán pro totožný skutek, pohybuje se správní orgán při změně právní kvalifikace skutku v procesním rámci vedeného řízení a nezahajuje v takovém případě nové správní řízení trestní. Změna právní kvalifikace téhož skutku nemá vliv na subjektivní prekluzivní lhůtu pro zahájení řízení o správním deliktu, neboť účinky zahájení řízení zůstávají zachovány i ve vztahu k nové právní kvalifikaci skutku; jedná se totiž stále o jedno a totéž řízení. Jak správně uvedl městský soud, běh prekluzivních lhůt se neodvíjí od právní kvalifikace deliktního jednání, nýbrž od skutkového popisu jednání, pro které bylo řízení zahájeno.

[23] Ze spisového materiálu je zřejmé, že skutkem, pro nějž bylo řízení zahájeno a dále vedeno, bylo publikování usnesení rady a zastupitelstva města Rumburk na internetových stránkách města, jež obsahovala osobní údaje osob, o nichž bylo jednáno na zasedání těchto

orgánů města (srov. úřední záznam ze dne 19. 3. 2004, č. j. 12/04/SŘ-OSR). V oznámení o zahájení správního řízení ze dne 22. 3. 2004, č. j. 12/04/SŘ-OSR, bylo stěžovateli oznámeno zahájení řízení *„ve věci plnění povinností při zpracování osobních údajů osob v souvislosti s publikováním přijatých usnesení rady a zastupitelstva města Rumburk v plném znění na internetových stránkách města“* pro správní delikt podle § 46 zákona o ochraně osobních údajů. Po zrušení správních rozhodnutí městským soudem bylo stěžovateli i jeho zástupci zasláno oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, v němž byl nově právně kvalifikován skutek spočívající ve *„zpracování osobních údajů osob, o jejichž záležitostech bylo jednáno na zasedání orgánů města Rumburka“* jako správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. Bez ohledu na odlišnou právní kvalifikaci předmětného jednání v rozhodnutích žalovaného je podle Nejvyššího správního soudu nesporné, že celé řízení bylo vedeno pro jeden a týž skutek: zveřejnění osobních údajů o osobách, o nichž bylo jednáno na zasedáních rady a zastupitelstva města Rumburk, na internetových stránkách města.

[24] Pokud byla správní rozhodnutí vydaná v prvním kole správního řízení, v nichž byla stěžovateli uložena pokuta za porušení § 5 odst. 3 zákona, následně zrušena městským soudem pro nedostatečnost vymezení deliktního jednání ve výroku správních rozhodnutí, vrátilo se správní řízení do fáze před vydáním konečného rozhodnutí a bylo tak možné dále měnit právní kvalifikaci vytýkaného jednání. S odkazem na skutkové okolnosti projednávaného případu pak má Nejvyšší správní soud za to, že totožnost skutku byla v dané věci bezpodmínečně zachována (srov. bod [23] shora).

[25] S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rámci prekluzivní lhůty stanovené v § 46 odst. 3 zákona. Subjektivní jednoroční lhůta pro zahájení řízení byla dodržena, neboť žalovaný se o možném porušení povinností vyplývajících ze zákona o ochraně osobních údajů dozvěděl dne 19. 3. 2004 (srov. úřední záznam na č. l. 6 správního spisu) a řízení zahájil doručením oznámení o zahájení řízení stěžovateli dne 23. 3. 2004 (srov. doručenka na č. l. 8 správního spisu). Také objektivní tříletá prekluzivní lhůta byla v daném případě zachována. Podle § 41 s. ř. s. *po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží mj. lhůty pro zánik odpovědnosti ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů*. Skutek, pro nějž bylo řízení zahájeno, spočíval v neoprávněném zveřejňování osobních údajů v období od 28. 11. 2002 do 4. 3. 2004. Při standardním běhu prekluzivní lhůty by objektivní lhůta pro nabytí právní moci konečného rozhodnutí ve věci uplynula 28. 11. 2005. V posuzovaném případě však byla dne 22. 10. 2004 podána žaloba k Městskému soudu v Praze a po dobu soudního řízení lhůta neběžela, došlo k jejímu stavění (v tomto okamžiku zbývalo do konce lhůty 402 dnů). Městský soud o dané žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 28. 2. 2007, který nabyl právní moci dne 23. 4. 2007. Od tohoto data pak měl žalovaný zmiňovaných 402 dnů na vydání pravomocného rozhodnutí ve věci, přičemž napadené rozhodnutí o rozkladu ze dne 20. 11. 2007 nabylo právní moci dne 26. 11. 2007, tj. zhruba po sedmi měsících od právní moci rozsudku městského soudu. Žalovaný tak rozhodl nepochybně v rámci objektivní prekluzivní lhůty.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Na základě výše uvedených závěrů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud v projednávaném případě správně posoudil běh prekluzivní lhůty pro zánik odpovědnosti

stěžovatele za jiný správní delikt. Žalovaný tak stěžovateli uložil pokutu v rámci lhůt stanovených v § 46 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů.

[27] Stěžovatel tedy se svými námitkami neuspěl; Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu